

Хиляди фантазии започват да се преплитат в паметта ми.

Джон Милтън

Когато бях по-млад, можех да си спомня всичко, независимо дали се е случило или не; но сега остарявам и скоро ще си спомням само второто.

Марк Твен

1.

В петте ленти на западното платно на моста „Бей Бридж“ между Сан Франциско и Оукланд като лампички на коледна витрина премигваха червени стопове. Сто и два-сет метра над студените води около остров Йерба Буена сред какофония от клаксони, с трясък от огънати ламарини и свирене на гуми лека верижна катастрофа за миг превърна моста в паркинг. Стотици уморени от бавното пъплене пътници бързо осъзнаха, че скоро няма да продължат по пътя си. Изгасиха двигателите, извадиха смартфоните и се приготвиха за дълго чакане.

Хваната в капан в най-дясната лента, Луси Хейгън беше на ръба на паниката. Стисна юмруци и ноктите ѝ се впиха в дланите.

– Ох, мамка му, мамка му, мамка му – промърмори, като затвори очи. – Само не тук.

Приятелката ѝ Брин, зад волана на камарото, я потупа по крака.

– Всичко е наред.

Не, не беше наред.

Луси мразеше мостовете. Ако можеше никога повече в живота ѝ да не се налага да минава по мост, тя би била най-щастливият човек на света. Но Луси живееше в Сан Франциско. Имаше вода, вода навсякъде, и където и да искаш да отидеш, трябваше да минеш по мост. Мостът „Ричмънд“. Мостът „Бей Бридж“. Мостът „Сан Матео“. Мостът „Дъмбартън“. Мостът „Голдън Гейт“.

Тя вземаше градската железница под залива винаги когато можеше, но много пъти нямаше друг избор и се налагаше да използва увисналите високо над земята магистрали, за да стигне където иска да отиде. Мостовете бяха най-големият ѝ враг.

– Не можеш ли да минеш по тази лента? – попита тя.

– И къде ще стигна? – измърмори Брин.

Бяха блокирани. Около тях всяко свободно пространство беше запълнено със спрели коли. Брин изгаси двигателя, но не и радиото. Стоманеният Дан пееше „Направи го пак“ и тя забарабани с пръсти на волана в ритъма на музиката. Брин изобщо не се трогваше от положението им, но Луси преживяваше най-лошия си кошмар – блокирана на моста, на сантиметри от мантинелата и фатално падане във водата.

Беше вече нощ. Единайсет часът. Пипала от мъгла пронизваха тъмнината като призраци, кръжащи между подпорите на моста. Над автомобила се извисяваше гигантска колона, очертана от бели лампи, от която в двете посоки се простираха дълги метални въжета. Студеният вятър виеше свиреп. Луси усети едва доловимо потреперване на моста под колата, което ѝ напомни, че висят във въздуха. Кожата ѝ стана лепкава от пот. Тялото ѝ потрепна неволно, сякаш през него премина ток.

– Техниците от екипа по поддръжка трябва да се *катерят* дотам, когато се налага да сменят изгорелите лампи – каза Брин, като посочи едно стръмно издигащо се метално въже. – Това вече е страшно. Представи си да имаш такава работа.

– Млъкни, Брин.

Приятелката ѝ се изкикоти:

– Сега би бил най-неподходящият момент за голямо земетресение.

– Казах ти да млъкнеш. Моля те. Не е смешно.

– Извинявай – каза Брин, като стисна ръката на Луси. – Толкова ли е лошо?

– Ужасно е.

– Трябва да говориш с моята психоложка.

– Няма да помогне. Нищо не помага.

– Тя е доста добра. Много ми помогна за моя проблем. От какво те е страх всъщност? Че мостът ще се срути или нещо такова?

– Не – отвърна Луси.

– Тогава какво?

– Брин, не искам да говоря за това.

Приятелката ѝ вдигна ръце в знак на капитулация.

– Добре. Просто се успокой. Скоро ще се измъкнем от тук. Ще усиля музиката.

Брин усили радиото. Елтън Джон пееше „Бени енд дъ Джетс“. Гласът му гърмеше от колонките и музиката се опитваше да заглуши рева на вятъра.

Луси знаеше, че повечето хора не се страхуват от мостовете. Те бяха тук, блокирани върху тази ивица от стомана и бетон високо над залива, и никой не се впечатляваше. Тя погледна назад към другите коли. Един мъж в лексуса до тях крещеше по мобилния си телефон; изглеждаше просто раздразнен от забавянето. Неколцина други пишеха есемеси с мълниеносни движения на палците си. Някой си беше

пуснал видео на екранчето на таблото на един миниван. Тя разпозна филма. „От вътре навън“.

Най-обикновено калифорнийско задръстване.

Устата на Луси изведнъж пресъхна. Тя изви глава, за да погледне назад, и забеляза черен „Олдсмобил Кътлас“ със затъмнени прозорци през три ленти и една кола по-назад от тях. Олдсмобилът беше очукан и мръсен.

Направи ѝ впечатление само защото в момента, в който тя погледна, дясното предно стъкло се спусна наполовина. Стъклото беше тъмно, нощта беше тъмна, колата беше тъмна. Въпреки това за момент тя зърна лице зад стъклото.

Не лице. Маска.

Маската беше бяла като череп; устата – зловещо изкривена в огромна усмивка, очертана от вишневочервени устни. Очите бяха черни и кръгли като на муха. Брадичката имаше изразена V-образна форма, а бялото чело беше с изпъкнали, гротескно увеличени кости, покрити в горната част с шапчица. От двете страни на маската висяха дълги кичури черна коса – или по-скоро перука. Зловещото лице ѝ се ухили.

– Мамка му! – възкликна Луси.

Брин я погледна:

– Какво има?

– Онзи тип! Гледай!

Брин погледна назад.

– Не виждам нищо.

Стъклото на олдсмобила беше вдигнато. Вътре вече не се виждаше. Луси се запита дали изобщо прозорецът е бил отворен. Може би ѝ се е привидяло. Ужасът от моста я караше да си въобразява несъществуващи неща.

– Какво видя? – попита Брин.

– Нищо. Извинявай.

– Все още ли те е страх?

– Да.

– Слушай, просто седи и се успокой – каза Брин. – Нищо няма да се случи.

– Знам, но се страхувам, че ще изпадна в паника.

– Затвори очи. Дишай бавно. Психоложката го нарича самоуспокояване.

Луси затвори очи и се опита да диша дълбоко. Вдишване през носа, издишване през устата. Два пъти, три пъти. Отначало това помогна, но после един порив на вятъра разтърси камарото на Брин и Луси отвори очи. Изкрещя и обгърна тялото си с ръце. До нея приятелката ѝ просто се наслаждаваше на чистия въздух, лъхаш откъм океана. Дори с дантелената риза, под която се показваха голите ѝ бедра, не изглеждаше да ѝ е студено. Изражението ѝ беше сънливо.

Луси завиждаше на Брин за това невъзмутимо спокойствие.

И двете работеха в „Мейси“. Живееха в едностаен апартамент в Хейт-Филмор. Ако не си адвокат, banker или компютърен гений и искаш да живееш в града, трябваше да се буташ в такова тясно жилище. Брин беше от онези високи блондинки, които изсмукват цялата мъжка енергия, където и да отидат. Красива коса, великолепно тяло, дълги крака, зареждаща усмивка. Беше досадно, но покрай нея можеше да се доредиш до най-добрите клубове и най-яките партита. Луси я харесваше. Брин беше красива, но не беше от онези зловарки, които постоянно се фукат с достоинства си.

Не можеше да си с Брин и да не почувстваш радостта ѝ. Тя имаше магическо докосване. Страхотна външност. Сексапилен нов приятел. Богати родители за всеки случай. Луси си мечтаеше да си смени мястото с нея. Дори само за един ден – би било страхотно да изпита какво е да си на нейно място. Какво е да си толкова уверена и невъзмутима. В града Луси се чувстваше неспокойна всеки божи ден.

– Хайде, Луси, да потанцуваме – предложи Брин.

Докато Елтън Джон тананикаше припева, Брин запя „Бу-бу-бу Бени енд дъ Джетс“ с фалшив глас. Залюля се наляво-надясно, като барабанеше по таблото. Разтърси русата си коса. Луси се предаде и също запя. До тях другите шофьори ги поздравиха с клаксони.

За момент Луси забрави за моста и на лицето ѝ грейна плаха усмивка. Брин забеляза това и се усмихна весело, като вдигна палец:

– Точно така! Покажи им, момиче!

Луси се засмя. Затанцува на седалката по-бързо и запя по-силно. Кестенявата ѝ коса се развя.

– Ти си луда! – извика на Брин, но точно лудост ѝ трябваше сега.

Брин беше странна, прекрасна и умна, точно като Бени в песента.

Когато парчето свърши, Луси облегна глава назад. Втренчи се в хипнотизиращите светлини над главите им. По радиото зазвуча друга, по-тиха песен, нещо на Керъл Кинг. Тя се заслуша във вятъра и се наслади на лекото люлеене. За първи път, откакто попаднах в задръстването, се почувства добре и забрави страха.

– Благодаря. Това помогна.

Приятелката ѝ не отговори и Луси я погледна.

– Брин?

Брин се беше вкопчила във волана, стиснала пръсти като менгеме. Кокалчетата ѝ бяха побелели. Под копринената ѝ руса коса челото ѝ беше осеяно с капки. Устата ѝ зееше отворена, долната ѝ устна висеше отпуснато. Сините ѝ очи бяха огромни. Нещо не беше наред.

– Брин, ако това е шега, не е смешно – каза Луси. – Престани.

От гърдите на Брин между няколко отчаяни вдишвания се изтръгна писък.

Тя разтвори пръсти и пусна волана. Дланите ѝ трепереха като палмови листа.

Започна да дере ръцете си с дългите си нокти, оставяйки червени ивици, после – кожата на лицето си, докато кръвта потече по устата ѝ и опръска златисторусата ѝ коса.

– Брин! – изкрещя Луси.

Хората в съседните коли бяха забелязали какво се случва. Някои викаха. Луси чу отваряне на врати отвън.

Брин скочи от седалката на кабриолета. Вятърът развя косата и вдигна лилавата ѝ рокля. Тя се покатери през предното стъкло, тромаво се изтърколи по капака на камарото и падна на асфалта.

Няколко други шофьори бяха слезли от колите си. Брин продължаваше да крещи. Закри лицето си с ръце, сякаш ято птици кълвяха очите ѝ.

– Брин, какво има? – извика Луси. – Какво става? Брин, това съм аз! Всичко е наред!

Луси разкопча колана си. Бутна вратата, но когато се опита да слезе, видя черната вода зад мантинелата. Краката ѝ натежаха като олово. Спазъм парализира тялото ѝ, коленете ѝ омекнаха. Единственото, за което можеше да мисли, беше височината. Вятърът.

Водата. Падането. Не можеше да стигне дотам.

Брин, с лавандуловосини обувки на високи токчета, се втурна към мантинелата. От устата ѝ се изтръгваха само писъци. Покачи се на бетонната стена и се вкопчи с две ръце в едно от металните въжета, висящи високо над залива. Тясната рокля бе прилепнала към тялото ѝ. Вятърът я лашкаше насам-натам като играчка.

– Брин! Не!

Луси слезе от колата, но падна на бетона. Не можеше да се изправи. Усещането, че е навън, на моста, уязвима, я парализира. Виеше ѝ се свят. Бетонът беше леденостуден.

Все пак успя да пропълзи напред, гърчейки се, и протегна ръка към Брин, която беше само на десет крачки от нея.

– Ела тук! Слизай!

Брин се дръпна от нея със странно движение като крив рак, който пълзи странично по пясъка. Уви крака около въжето и с кървави пръсти се вкопчи в стоманата. Вдигна се на около метър над парапета. Още нагоре. Метър и половина.

Луси се сви на топка. Единственото, което можеше да направи, бе да гледа с ужас приятелката си.

— Брин, какво правиш?

Брин пусна въжето с едната си ръка и я размаха във въздуха, сякаш пдеше насекоми от лицето си. Едната обувка се изхлузи от босия ѝ крак и полетя към водата, въртейки се като кленово семенце. Тя остърга стъпалото си във въжето в опит да се задържи.

Грапавият метал одра коленете ѝ. Брин отново се вкопчи във въжето и сантиметър по сантиметър продължи да пълзи нагоре. Погледна надолу и изкрещя, сякаш онова, което я бе подплашило, я преследваше. Сякаш се катереше след нея. Тя ритна срещу невидимия враг и кракът ѝ увисна и се изкриви.

— Брин!

Един мъж на моста протегна ръце към нея, но тя вече беше твърде високо, за да я стигне. Той ѝ даде знак с ръка да слезе при него. Усмихна ѝ се:

— Няма нищо страшно, скъпа. Само се плъзни надолу. Ще те хвана.

Брин нито го виждаше, нито го чуваше.

Не виждаше и не чуваше Луси, която не спираше да крещи името ѝ.

Брин затвори очи. Кървавата ѝ ръка се изхлузи от металното въже. Краката ѝ също. Останала без опора, тя политна надолу. Ревът на вятъра заглуши писъците ѝ. Луси закри лицето си с длани, за да не гледа, когато приятелката ѝ прелетя покрай нея и изчезна в черната бездна на залива далеч надолу.